

Εφραΐμ του Σύρου Λόγος στην Θεία Μεταμόρφωση του Κυρίου και Θεού και Σωτήρα μας Ιησού Χριστού

Πηγή: http://www.egolpio.com/PATERIKA/LOGOS_STH_METAMORFWSH_EFRAIM-SYROU.htm

Από τούς αγρούς τέρφεις συγκομιδῆς καί ἀπό τά ἀμπέλια τρύγος ἐδεσμάτων. Καί ἀπό τίς Γραφές διδαχῆ ζωοποιός. Ὁ ἀγρός μία φορά ἔχει τήν συγκομιδῆ καί τό ἀμπέλι μιά φορά ἔχει τόν τρύγο. Ἡ Γραφή, ὅμως, πάντοτε ἀναβλύζει διδαχῆ ζωοποιό. Ὁ ἀγρός, ὅταν θεριστεῖ, μένει ἔρημος. Καί τό ἀμπέλι, ὅταν τρυγηθεῖ, ταπεινώνεται. Ἡ Γραφή, ὅμως, ἂν καί θερίζεται καθημερινά, τά στάχυα τῶν ἐρμηνειῶν τῶν λόγων τῆς δέν ἐκλείπουν. Καθημερινά τρυγᾶται καί τά σταφύλια τῆς ἐλπίδας πού κρύβει δέν δαπανῶνται. Ἄς πλησιάσουμε λοιπόν τόν ἀγρό τοῦτο κι ἄς ἀπολαύσουμε τά ζωοποιά του ρεῖθρα καί ἄς θερίσουμε ἀπ' αὐτόν στάχυα ζωῆς, τούς λόγους τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος εἶπε: «βρίσκονται ἐδῶ κάποιοι, οἱ ὁποῖοι δέν θά γευθοῦν θάνατο, ἕως νά δοῦν τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ ἐρχόμενο στήν δόξα Του».

Καί μετὰ ἀπό ἕξι ἡμέρες παρέλαβε τόν Σίμωνα Πέτρο, τόν Ἰάκωβο καί τόν ἀδελφό του Ἰωάννη καί τούς ἀνέβασε σέ πολύ ψηλό βουνό καί μεταμορφώθηκε ἐνώπιόν τους. Καί ἔλαμψε τό πρόσωπό του ὅπως ὁ ἥλιος, τά δέ ροῦχα του ἔγιναν λευκά σάν τό φῶς. Πράγματι, οἱ ἄνδρες γιά τούς ὁποίους εἶπε ὅτι δέν θά γευθοῦν θάνατο, ἕως νά δοῦν τόν τύπο τῆς ἐλεύσεώς Του, αὐτοί οἱ τρεῖς ἀπόστολοι εἶναι, τούς ὁποίους πῆρε κοντά Του καί ἀνέβηκαν στό βουνό, ὅπου τούς ἔδειξε πῶς πρόκειται νά ἔλθει κατά τήν ἐσχάτη ἡμέρα στήν δόξα τῆς θεότητάς Του καί μέ τό σῶμα τῆς ἀνθρωπότητάς Του. Τούς ἀνέβασε στό βουνό, γιά νά τούς δείξει ποιός εἶναι καί ποιού υἱός. Διότι, ὅταν τούς ρωτοῦσε «ποιός λένε οἱ ἄνθρωποι ὅτι εἶμαι ἐγώ, ὁ υἱός τοῦ ἀνθρώπου;» ἐκεῖνοι ἀποκρίθηκαν: «ἄλλοι, πῶς εἶσαι ὁ Ἥλιος· ἄλλοι, ὁ Ἰερεμίας ἢ ἕνας ἀπό τούς προφῆτες» (Μάρκ. 8, 27-30. Ματθ. 16, 13-20. Λουκ. 9, 18-20.).

Γι' αὐτό καί τούς ἀνεβάζει στό βουνό καί τούς ἀποκαλύπτει, ὅτι δέν εἶναι ὁ Ἥλιος, ἀλλά ὁ Θεός καί Πλάστης τοῦ Ἥλια. Οὔτε πάλι ὁ Ἰερεμίας, ἀλλ' αὐτός πού ἀγίασε τόν Ἰερεμία ἐκ κοιλίας. Οὔτε ἕνας ἀπό τούς προφῆτες, ἀλλ' ὁ Κύριος τῶν προφητῶν, ὁ Ὅποιος καί τούς ἔστειλε. Ἀλλά καί τοῦτο

ὑποδηλώνει σ' αὐτούς, ὅτι Αὐτός εἶναι ὁ ποιητής τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς, καί ὁ κύριος ζωντανῶν καί νεκρῶν. Διότι διέταξε τόν οὐρανό, καί εὐθύς ἀμέσως κατέβασε τόν Ἥλία. Ἔκαμε νεῦμα στήν γῆ καί τόν Μωϋσῆ παρέστησε. Καί σ' αὐτούς πάλι τούς κορυφαίους τῶν προφητῶν ἀπέδειξε ὅτι Κύριος εἶναι τῶν ζώντων, ἐφόσον τόν Ἥλία ἀπό τούς ζωντανούς κατέβασε. Καί ὅτι εἶναι Αὐτός πού ἐγείρει τούς νεκρούς, ἐφόσον ἤγειρε τόν Μωϋσῆ ἐκ τῶν νεκρῶν. Ἡ δέ ἀνάβαση στό βουνό τούς βεβαίωσε ὅτι εἶναι Υἱός τοῦ Θεοῦ.

Τί κι ἂν ἔλεγε σ' αὐτούς ὅτι «ἐγώ εἶμαι Θεός ἐκ Θεοῦ»; Δέν θά πείθονταν εὐκολά, ἐξ αἰτίας τοῦ σώματος, πού εἶχε περιβληθεῖ, καί διότι συναναστρεφόταν μαζί τους σάν ὁμοίους τους. Ἔβλεπαν τήν Μαριάμ, πού Τόν γέννησε, καί τόν Ἰωσήφ, πού Τόν ἀνέθρεψε, καί πώς ὁ πατέρας Του εἶχε ἕνα κοινό ὄνομα. Παιδιά τοῦ Ἰωσήφ ἦσαν οἱ ἀδελφοί Του. Καί ὅπως αὐτοί πείνασε καί ἔλαβε τροφή, καί δίψασε καί τήν δίψα ἔσβησε μέ νερό, καί στόν κόπο βρῆκε παρηγοριά τήν ἀνάπαυση, καί στήν νύστα ἔδωσε ὕπνο. Καί τόν φόβο ἀκολούθησαν σταλαγμοί ἰδρωτά. Ἔχοντας, λοιπόν, ὅλα τά δικά μας παρεκτός τήν ἁμαρτία, πώς θά γινόταν πιστευτός, ἐάν ἔλεγε ὅτι «ἐγώ εἶμαι Θεός ἐκ Θεοῦ»; Διότι αὐτά δέν ἦσαν ἀρμόδια στήν θεϊκή φύση. Γι' αὐτό λοιπόν στό βουνό τούς ἀνεβάζει, ὥστε νά μιλήσει ὁ Πατήρ καί νά τούς διδάξει, ὅτι εἶναι πραγματικά Υἱός του. Ὑπέδειξε, ὅμως, καί τήν βασιλεία Του πρῖν ἀπό τόν θάνατο. Καί τήν δόξα Του πρῖν ἀπό τήν ὕβρη. Καί τήν δύναμή Του πρῖν ἀπό τό πάθος. Καί τήν τιμή Του πρῖν ἀπό τήν ἀτίμωση. Ὡστε, ὅταν δεθεῖ καί σταυρωθεῖ ἀπό τούς Ἰουδαίους, νά γνωρίσουν οἱ μαθητές Του, ὅτι δέν σταυρώνεται ἀπό ἀδυναμία ἀλλά κατά τό ἀγαθό Του θέλημα, γιά νά δωρήσει τήν χάρη, πού θά σώσει ὅλο τόν κόσμο. Δείχνει καί πρῖν ἀπό τήν ἀνάσταση τήν δόξα Του, ὥστε, ὅταν ἐγερθεῖ ἐκ νεκρῶν στήν θεϊκή δόξα τῆς φύσεώς Του, νά γνωρίσουν ὅτι δέν ἔλαβε τήν δόξα ὡς μισθό γιά τόν κόπο του, σάν νά μήν τήν εἶχε, ἀλλ' ἦταν ἡ δόξα Του ἀπ' ἀρχῆς καί προαιώνια κοντά καί μαζί μέ τόν Πατέρα Του – καθώς ὁ Ἰδιος λέει: «Πάτερ, δόξασέ με μέ τήν δόξα, πού εἶχα κοντά σου πρῖν νά ὑπάρξει ὁ κόσμος» (Ἰω. 17, 5). Αὐτή, λοιπόν, τήν δόξα τῆς θεότητάς Του, τό ἄδηλο καί κρυμμένο μέσα στήν ἀνθρώπινη φύση Του, ἔδειξε στους ἀποστόλους κατά τήν ἀνάβαση στό ὄρος. Διότι ἔγινε τό πρόσωπό Του ὅπως ὁ ἥλιος καί τά ροῦχα Του λευκά σάν τό φῶς. Δύο ἥλιους ἔβλεπαν στό βουνό τά μάτια τῶν μαθητῶν: ὁ ἕνας ἦταν αὐτός πού φέρνει τό φῶς τῆς ἡμέρας, καί ὁ ἄλλος ἀσυνήθης καί φοβερός. Ὁ ἕνας φαινόταν καί σ' αὐτούς καί τόν κόσμο ὅλο φώτιζε στό στερέωμα. Καί ὁ ἄλλος σ' αὐτούς μόνους ἄστραφτε, ὁ ὁποῖος ἦταν τοῦ Ἰησοῦ τό πρόσωπο.

Ἐγινε, λοιπόν, τό πρόσωπό Του ὅπως ὁ ἥλιος καί τά ροῦχα Του λευκά ὅπως τό φῶς. Μέ αὐτά ἔδειξε, ὅτι ἀπό ὅλο τό σῶμα Του ἐκχύθηκε ἡ δόξα Του, καί ἀπό ὅλη τή σάρκα Του ἔλλαμψε τό φῶς Του, καί ἀπό ὅλα τά μέλη Του ἐκπορεύονταν οἱ ἀκτῖνες τῆς θεότητάς Του. Διότι δέν ἔλλαμψε ἡ σάρκα Του ἔξωθεν, ὅπως τοῦ Μωυσῆ ὁ ὁποῖος ἀπέκτησε μέ ἐπίκτητο φῶς ὠραιότητα, ἀλλά ἀπό τόν ἴδιο ἐκχύθηκε ἡ δόξα Του καί μέσα Του ἔμεινε. Ἀπό τόν Ἰδιο ἀνέτειλε τό φῶς ου καί μέσα Του ἦταν συγκεντρωμένο. Οὔτε σέ ἄλλο μέρος πῆγε ἀφήνοντάς Τον, οὔτε ἦλθε ἐκ τοῦ πλαγίου ἄλλο φῶς καί τόν κόσμησε, οὔτε στολίσθηκε κατά χάριν μέ ἐπίχριση ξένου φωτός, ἀλλά ἔχοντας φυσική στόν ἑαυτό Του λαμπρότητα, εἶχε ἀχώριστο καί τό φῶς ὅλης τῆς θεότητάς. Δικό Του ἦταν καί οὔτε ὀλόκληρη τήν ἄβυσσο τῆς δόξας Του τούς φανέρωσε, ἐφόσον τά μάτια τους δέν εἶχαν τέτοια δυνατότητα. Ἀλλά τούς ἔδειξε κατά τό μέτρο τῆς ὀπτικῆς τους δυνάμεως.

Καί παρουσιάστηκαν σ' αὐτούς ὁ Μωυσῆς καί ὁ Ἡλίας νά συνομιλοῦν μαζί Του. Τί ἔλεγαν σ' Αὐτόν; Ἀπ' ὅσο μπορῶ νά ὑποθέσω, εὐχαριστία τοῦ ἀπηύθυναν, διότι ἐπαλήθευσε τούς λόγους τῶν προφητῶν μέ τήν παρουσία Του. Καί προσκύνηση τοῦ ἀπένειμαν ὑπέρ τῆς σωτηρίας, πού χάρισε στό ἀνθρώπινο γένος. Καί τό μυστήριο, τό ὁποῖο αὐτοί ζωγράφησαν, αὐτός ὀλοκλήρωσε μέ τό ἔργο Του. Διότι αὐτοί δεχόμενοι τίς ἀρχές καί ἀντανακλάσεις τῶν πραγμάτων προφήτευαν μέ λόγους συγκαλυμμένους. Ὁ Σωτήρας, ὁμως, πιστοποίησε μέ ἔργα τούς λόγους καί τίς εἰκόνες.

Χαρά κατέλαβε τούς προφήτες καί τούς ἀποστόλους μέ τήν ἀνάβαση αὐτή στό βουνό. Χάρηκαν οἱ προφήτες βλέποντας τήν ἀνθρώπινη φύση Του, τήν ὁποία ἐπιθυμοῦσαν νά δοῦν, καί ἀγαλλίασαν οἱ ἀπόστολοι ἀκούγοντας τήν φωνή τοῦ Πατέρα. Μέ αὐτήν τήν πατρική φωνή πληροφορήθηκαν τό μυστήριο τῆς οἰκονομίας Του, τό ὁποῖο ἦταν κρυφό γι' αὐτούς. Διότι δέν ἦταν δυνατόν νά μάθουν ἀπό ἄλλη πηγὴ γιά τήν ἐνανθρώπισή Του, παρὰ ἀπό τόν Πατέρα, πού Τόν γέννησε χωρίς πάθος. Ἀλλά καί ἡ δόξα τοῦ σώματός Του, πού φανερώθηκε, προσεπικύρωσε τήν πατρική φωνή. Καί σφραγίστηκε ἡ μαρτυρία τῶν τριῶν μέ τόν Μωϋσῆ καί τόν Ἡλία, οἱ ὁποῖοι κοντά στόν Ἰησοῦ στάθηκαν ὡς δοῦλοι ἐνώπιον τοῦ Κυρίου τους. Καί οἱ μὲν ἔβλεπαν τούς δέ, οἱ προφήτες τούς ἀποστόλους καί οἱ ἀπόστολοι τούς προφήτες. Αὐτοί πού ἐξ ὀνόματος μόνο γνωρίζονταν, συναντήθηκαν τότε πρόσωπο μέ πρόσωπο. Ἐμαθαν ἐπί πλέον σ' αὐτήν τήν φανέρωση τοῦ Ἰησοῦ, ὅτι Αὐτός ὁ Ἰδιος ἔθαψε τόν Μωϋσῆ καί μέ δικό Του κέλευσμα ὁ Θεοβίτης ἀναλήφθηκε. Διότι κανεῖς

δέν εἶδε τό μνημα τοῦ Μωϋσῆ, παρὰ μόνο αὐτός πού τόν ἔθαψε. Οὔτε κανείς γνώριζε καλύτερα πού βρισκόταν ὁ Ἥλιος, παρὰ μόνο ἐκεῖνος πού τόν ἀνέβασε στόν οὐρανό ἐπάνω σέ ἄρμα. Καί δέν θά μπορούσε κανείς νά τούς φέρει ἔτσι αὐτομάτως, τόν μὲν ἀπό τούς νεκρούς, τόν δέ ἀπό τήν ἀγγελική κατοικία, παρὰ μόνο ὁ Κύριος τῶν ὅλων καί ἐξουσιαστής τοῦ ἄδη καί τ' οὐρανοῦ. Καί συναντήθηκαν ἐκεῖ οἱ ἀρχηγοί τῆς Παλαιᾶς καί οἱ ἄρχοντες τῆς Καινῆς. Εἶδε ὁ Μωϋσῆς ὁ ἅγιος τόν Σίμωνα νά ἔχει ἀγιασθεῖ, ὁ οἰκονόμος τοῦ Πατρός τόν ἐπίτροπο τοῦ Υἱοῦ. Ὁ μὲν ἔσχισε τήν θάλασσα, γιά νά πεζοπορήσει ἀνάμεσα στά κύματα, ὁ δέ σηκώνει σκηνή γιά νά οἰκοδομήσει τήν Ἐκκλησία, τήν ὁποία οὔτε οἱ πυλῶνες τοῦ ἄδη κατέβαλαν. Εἶδε ὁ παρθένος τῆς παλαιᾶς τόν παρθένο τῆς νέας· ὁ Ἥλιος τόν Ἰωάννη. Αὐτός πού ἀνέβηκε σέ φλογερό ἄρμα, αὐτόν πού ἔγειρε στό στήθος τῆς φλόγας. Καί ἔγινε τό ὄρος τύπος τῆς Ἐκκλησίας. Καί ἔνωσε ὁ Θεός σ' αὐτό τίς δύο διαθήκες. Καί ἔτσι τόν δέχτηκε ἡ Ἐκκλησία καί μᾶς γνώρισε ὅτι Αὐτός εἶναι ὁ δοτήρας καί τῶν δύο. Ἡ μία παρέλαβε τά μυστήρια Αὐτοῦ καί ἡ ἄλλη φανέρωσε τήν δόξα τῶν ἔργων Του.

Εἶπε, λοιπόν, ὁ Σίμων: «Καλό εἶναι νά μείνουμε ἐδῶ». Ὡ Σίμων, τί λές; Ἐάν μείνουμε ἐδῶ, ποιός θά ἐκπληρώσει τούς λόγους τῶν προφητῶν καί τήν διδαχή τῶν κηρύκων ποιός θά ἐπισφραγίσει; Καί τά μυστήρια τῶν ὁσίων καί δικαίων ποιός θά τελειώσει; Ἐάν μείνουμε ἐδῶ, τό «τρύπησαν τά χέρια καί τά πόδια μου» (Ψαλ. 21, 17) σέ ποιόν θά πραγματοποιηθεῖ; Καί τό «διαμοίρασαν τά ἱμάτιά μου μεταξύ τους καί στόν ἱματισμό μου ἔβαλαν κληῖρον» (Ψαλμ. 21, 14) σέ ποιόν θά ταιριάξει; Καί τό «ἔδωσαν χολή στό στόμα μου καί στήν δίψα μου μέ πότισαν ξίδι» (Ψαλμ. 68, 22) σέ ποιόν θά συμβεῖ; Καί ποιός θά βεβαιώσει τό «ἐλεύθερος ἀνάμεσα στους νεκρούς» (Ψαλμ. 87, 5); Ἐάν μείνουμε ἐδῶ, τοῦ Ἀδάμ τό χειρόγραφο ποιός θά σχίσει καί τό χρέος του ποιός θά ἀποδώσει; Καί ποιός θά ἀποκαταστήσει τό ἔνδυμα τῆς δόξας Του; Ἐάν μείνουμε ἐδῶ, πῶς θά πραγματοποιηθεῖ τό σχέδιό μου γιά σένα, πῶς θά οἰκοδομηθεῖ ἐπάνω σου ἡ Ἐκκλησία; Τά κλειδιά τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν πού δέχθηκες, πῶς θά χρησιμεύσουν; Ἀλλά καί ποιόν θά λύσεις ἢ ποιόν θά δέσεις, Πέτρε; Ἐάν παραμείνουμε ἐδῶ, ὅλα αὐτά ἀναίρονται.

Εἶπε πάλι ὁ Σίμων στόν Ἰησοῦ: «Κύριε, καλό εἶναι νά μείνουμε ἐδῶ. Νά στήσουμε, ἐάν θέλεις, τρεῖς σκηνές. Μία γιά σένα, μία γιά τόν Μωϋσῆ καί μία γιά τόν Ἥλιος». Σίμων, δέν ξέρεις τί λές. Στάλθηκες στόν κόσμο νά οἰκοδομήσεις Ἐκκλησία καί τώρα ἐτοιμάζεις νά στήσεις σκηνές στό ὄρος; Εἶναι, λοιπόν, φανερό ὅτι ἀκόμη εἶχε ἀνθρώπινη ἀντίληψη γιά τόν Ἰησοῦ.

Γι' αυτό και τόν κατέτασσε μαζί με τόν Μωϋσῆ και τόν Ἡλία. Θέλοντας, λοιπόν, ὁ Κύριος νά δείξει ὅτι δέν ἔχει καμμία ἀνάγκη χειροποίησης σκηνης, μέ νεφέλη φανέρωσε ὅτι Αὐτός εἶναι πού εἶχε ἐτοιμάσει στούς πατέρες τους σκηνή νεφέλης σαράντα χρόνια στήν ἔρημο. Διότι ἐνῶ αὐτοί ἀκόμη μιλοῦσαν, νεφέλη φωτός τοὺς ἐπισκίασε. Βλέπε, Σίμων, σκηνή ἔτοιμη, πού ἐμποδίζει τό καῦμα, καί ὀλόφωτη, δίχως σκιά μέσα της. Σκηνή ἐξαστράπτουσα καί φωτίζουσα. Καί μέσα στόν θαυμασμό τῶν μαθητῶν φωνή ἀκούστηκε ἀπό τήν νεφέλη νά λέει: «Αὐτός εἶναι ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, στόν ὁποῖον εὐαρεστοῦμαι, αὐτόν νά ἀκοῦτε». Καί μέ τήν φωνή τοῦ Πατέρα ὁ Μωϋσῆς ἐπέστρεψε στόν τόπο του καί ὁ Ἡλίας γύρισε στήν χώρα του. Καί οἱ ἀπόστολοι ἔπεσαν μέ τό πρόσωπο στήν γῆ. Καί ὁ Ἰησοῦς μόνος στεκόταν, διότι ἡ φωνή ἐκείνη Αὐτόν μόνο ἀφοροῦσε. Ἐφυγαν οἱ προφήτες καί ἔπεσαν οἱ ἀπόστολοι, καθῶς δέν ἐκπληρωνόταν σ' αὐτούς τό νόημα τοῦ λόγου. Διότι δέν ἦταν κανεῖς ἀπό αὐτούς υἱός ὁμοούσιος καί συναΐδιος μέ τόν Πατέρα, οὔτε γι' αὐτούς ἦταν τό «αὐτόν νά ἀκοῦτε».

Μέ τό λόγο, λοιπόν, αὐτόν δήλωσε ὅτι ἀφαιρέθηκε πλέον ἡ οἰκονομία ἀπό τόν Μωϋσῆ καί τόν Ἡλία, καί στόν Υἱό ὑπακούουν κατά πάντα. Μήν πείτε, δηλαδή, ὅτι αὐτά εἶπε ὁ Μωϋσῆς καί αὐτά ὁ Ἡλίας. Διότι ὡς δούλοι ὑπηρέτησαν στόν κέλευσμα καί αὐτό πού τοὺς ὑποδείχθηκε κήρυξαν. Αὐτός εἶναι υἱός καί ὄχι ὁμογενής· κύριος καί ὄχι δούλος· ἄρχοντας καί ὄχι ἀρχόμενος· νομοθέτης καί ὄχι νομοθετούμενος· ἴσος κατά τήν θεία φύση καί υἱός ἀγαπητός. Ἔτσι οἱ ἀπόστολοι μνηθήκαν σ' αὐτό πού ἦταν γι' αὐτούς ἀδηλο. Ἐδῶ ὁ Πατήρ φανέρωσε τόν Υἱό Του. Ἐδῶ ὁ Ὄν ἀναγγέλει τό συναΐδιο γέννημά Του. Ἐξαίτιας τῆς φωνῆς αὐτῆς ἔπεσαν οἱ ἀπόστολοι μέ τό πρόσωπο στήν γῆ. Διότι ἦταν βροντή φοβερή, πού δονοῦσε καί τάραζε τήν γῆ καί αὐτοί ἀπό τόν φόβο ἔπεσαν χάμω. Ἐδειξε σ' αὐτούς τό ἰσοδύναμο τοῦ Υἱοῦ μέ τόν Πατέρα στήν θεϊκή Του φύση. Διότι καθῶς ἡ φωνή τοῦ Πατέρα τοὺς ἔριξε κάτω, ἔτσι καί ἡ φωνή τοῦ Υἱοῦ μέ τήν δύναμή Του τοὺς ἀνασήκωσε. Ἐκεῖ ἡ θεϊκή του δόξα καί ἡ ἀνθρώπινη σάρκα Του φαίνονταν σέ ἓνα πρόσωπο. Διότι δέν ἔλαβε ὅπως ὁ Μωϋσῆς ἐπίκτητη ὠραιότητα, ἀλλ' ὡς Θεός στήν δόξα Του ἄστραψε. Τοῦ Μωϋσῆ τό πρόσωπο ἐξωτερικά χρίστηκε μέ λαμπρότητα, ἐνῶ ὅλο τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ ὅπως ὁ ἥλιος στίς ἀκτίνες του ἄστραψε καί ἡ δόξα τῆς θεότητάς Του τό σῶμα τῆς ἀνθρωπότητάς Του σκέπασε. Γι' αὐτόν ἀνήγγειλε ὁ Πατήρ: «Αὐτός εἶναι ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός». Δέν ἦταν χωρισμένη ἡ δόξα τῆς θεότητάς Του ἀπό τήν ἀνθρωπότητά Του, ἀλλά γιά ἓναν ἦταν ἡ φωνή, αὐτόν πού φαινόταν σέ σῶμα εὐτελές καί δόξα φοβερή. Καί ἡ ἁγία Μαρία υἱό τόν ἀποκαλοῦσε, τοῦ ὁποῖου τό ἀνθρώπινο σῶμα δέν ἦταν χωρισμένο ἀπό τήν θεϊκή Του δόξα. Διότι εἶναι ἓνα πρόσωπο αὐτός πού φανερώθηκε στόν κόσμον μέ τό σῶμα καί τήν δόξα Του. Καί ἡ δόξα Του μήνυσε τήν ἐκ

τοῦ Πατρὸς θεία φύση. Καί τό σῶμα Του μήνυσε τήν ἐκ τῆς Μαρίας ἀνθρώπινη φύση. Ἐνας ὁμῶς Υἱὸς μονογενῆς ἐκ τοῦ Πατρὸς καί ἐκ τῆς Μαρίας. Ἄς παύσουν τά στόματα τῶν αἰρετικῶν. Διότι ὅποιος τόν μερίζει, θά μερισθεῖ ἀπό τήν βασιλεία Του. Καί ὅποιος τόν συγχέει, θά ἀποκλεισθεῖ ἀπό τήν ζωή Του. Ὅποιος ἀρνεῖται ὅτι γέννησε Θεόν ἢ Μαρία, ἄς μή δεῖ τήν δόξα τῆς θεότητάς Του. Καί ὅποιος ἀρνεῖται ὅτι φόρεσε σάρκα, στερημένος θά εἶναι τῆς σωτηρίας καί ζωῆς πού προσφέρεται διὰ τοῦ σώματός Του. Διότι τά ἴδια τά πράγματα διδάσκουν ὅσους ἔχουν διαύγεια. Οἱ θεῖες δυνάμεις Του κηρύσσουν ὅτι εἶναι Θεός ἀληθινός, καί τά πάθη Του μαρτυροῦν ὅτι εἶναι ἄνθρωπος ἀληθινός, καί τό σῶμα πού περιεβλήθη, ὅτι εἶναι ἀπό θυγατέρα ἄνθρωπου. Ἀλλά κι ἂν δέν τό κατανοοῦν οἱ ἀσθενεῖς κατά τήν διάνοια, ἐμεῖς θά ἐπιχειρήσουμε νά ἐκθέσουμε τήν ἀλήθεια ἀπό τά ἄχραντα Εὐαγγέλια, ὥστε νά προσφέρουμε στοὺς φιλόθεους ἀκροατές μεγαλύτερη ὠφέλεια, ἐξαπλώνοντας καί διατρανώνοντας τόν λόγο μέ ἐπιχειρήματα ἀψευδῆ, καί πιό λαμπρά θά πανηγυρίσουμε.

Ἐάν δέν ἦταν σάρκα, γιά ποιόν λόγο ἐμφανίζεται ἡ Μαρία στό προσκῆνιο, καί ἐάν δέν ἦταν Θεός, ὁ Γαβριήλ ποιόν προσφωνοῦσε Κύριο; Ἐάν δέν ἦταν σάρκα, ποιός τυλιγόταν στά σπάργανα, καί ἐάν δέν ἦταν Θεός, ποιόν διακονοῦσαν οἱ ἄγγελοι πού κατέβηκαν; Ἐάν δέν ἦταν σάρκα, ποιός ἦταν ξαπλωμένος στήν φάτνη, καί ἐάν δέν ἦταν Θεός, οἱ ποιμένες γιά ποιόν λόγο ὕστερα ἀπό οὐράνια μύηση τόν προσκύνησαν; Ἐάν δέν ἦταν σάρκα, ποιός ὑποβλήθηκε σέ περιτομή; Ἐάν δέν ἦταν Θεός, γιά ποιόν οἱ μάγοι ἀπό τήν ἀνατολή πρόσφεραν δῶρα; Ἐάν δέν ἦταν σάρκα, ποιόν βάσταξε στήν ἀγκαλιά του ὁ Συμεών, καί ἐάν δέν ἦταν Θεός, σέ ποιόν ἔλεγε «τώρα ἀφησέ με νά πεθάνω εἰρηνικά»; Ἐάν δέν ἦταν σάρκα, ποιόν πῆρε ὁ Ἰωσήφ καί κατέφυγε στήν Αἴγυπτο; Ἐάν δέν ἦταν Θεός, τό «ἀπό τήν Αἴγυπτο κάλεσα τόν υἱό μου» σέ ποιόν ἐκπληρώθηκε; Ἐάν δέν ἦταν σάρκα, ὁ Ἰωάννης ποιόν βάπτισε, κι ἂν δέν ἦταν Θεός, γιά ποιόν βεβαίωσε ἀπό τόν οὐρανό ὁ Πατέρας ὅτι εἶναι ἀγαπητός Του Υἱός; Ἐάν δέν ἦταν σάρκα, ποιός νήστεψε στήν ἔρημο καί πείνασε; Ἐάν δέν ἦταν Θεός, ποιόν οἱ ἄγγελοι κατέβηκαν καί διακονοῦσαν, ἂν δέν ἦταν τέλειος καί κατά τίς δύο φύσεις; Ποιός κλήθηκε στόν γάμο τῆς Κανᾶ καί μετέβαλε τό νερό σέ κρασί, ἐάν δέν ἦταν Θεός καί ἄνθρωπος; Ἐάν ἦταν ἀπλός ἄνθρωπος καί ὄχι Θεός τέλειος, πῶς συνέτρωγε μέ τόν Φαρισαῖο Σίμωνα, πῶς τά πλημμελήματα τῆς πόρνῆς συγχώρησε; Ἐάν δέν ἦταν σάρκα, ποιός κάθησε στό πηγάδι μετά τήν ὁδοιπορία καί ζητοῦσε νερό, κι ἂν δέν ἦταν Θεός, ποιός ἐνῶ ζητοῦσε νερό ἀπό τήν Σαμαρείτιδα, ἐν τούτοις ἔδινε νερό καί ἔλεγε; Ἐάν δέν ἦταν σάρκα, πῶς ἔφτυσε στήν γῆ, κι ἂν δέν ἦταν Θεός, πῶς ἔκανε τόν ἐκ γενετῆς τυφλό μέ πηλό νά ἀναβλέψει; Στό μνημα

του Λαζάρου ποιός δάκρυσε, και μέ ποιού τό κέλευσμα ἐξῆλθε, νεκρός τετραήμερος, ἐάν ὁ Χριστός δέν ἦταν Θεός και ἄνθρωπος; Ἐάν δέν ἦταν σάρκα, πῶς κάθησε στό πουλάρι, κι ἄν δέν ἦταν Θεός, οἱ ὄχλοι ποιόν δοξολογοῦσαν λέγοντας τό ὠσαννά; Και πῶς νά διηγηθῶ ὅσα οἱ παράνομοι Ἰουδαῖοι τοῦ ἔκαναν; Μιλῶ γιά τήν προδοσία τοῦ μαθητοῦ και ὅσα μετά τήν προδοσία ἔγιναν στό κριτήριο τοῦ Πιλάτου· τά ραπίσματα, τά φτυσίματα, τά χτυπήματα στό πρόσωπο και ὅσα τίς ὥρες μετά τήν προδοσία ἔπαθε γιά χάρη μας. Δέν τά ὑπέμεινε αὐτά ὡς ἄνθρωπος; Τά δέ τοῦ σταυροῦ ποιιά γλῶσα νά διηγηθεῖ; Ἐάν δέν ἦταν σάρκα, τότε ποιιά χέρια και πόδια καρφώθηκαν, κι ἄν δέν ἦταν Θεός, τό καταπέτασμα τοῦ ναοῦ πῶς σχίστηκε, οἱ πέτρες πῶς ράγισαν, τά μνημεῖα πῶς ἀνοίχτηκαν, οἱ νεκροί πῶς ἀνασταίνονταν;

Ἐάν δέν ἦταν σάρκα, ποιός κρεμάστηκε μέ ληστές στόν σταυρό; Κι ἄν δέν ἦταν Θεός, πῶς ἔλεγε στόν ληστή «σήμερα θά εἶσαι μαζί μου στόν παράδεισο»; Ἐάν δέν ἦταν σάρκα, ποιόν ἄλειψαν μέ σμύρνα και ἔθαψαν ὁ Ἰωσήφ και ὁ Νικόδημος; Κι ἄν δέν ἦταν Θεός, ποιός ἀναστήθηκε τήν τρίτη ἡμέρα; Ποιόν οἱ ἀπόστολοι στό ὑπερῶο εἶδαν και ψηλάφησαν, ἐάν δέν ἦταν σάρκα, και πῶς εἰσῆλθε κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἐάν δέν ἦταν Θεός; Ἐάν δέν ἦταν σάρκα, ποιός ἔφαγε στήν λίμνη τῆς Τιβεριάδος, κι ἄν δέν ἦταν Θεός, πῶς μέ κέλευσμα γέμισε τό δίχτυ; Ἐάν δέν ἦταν σάρκα, οἱ ἀπόστολοι και οἱ ἄγγελοι ποιόν εἶδαν, ὅταν ἀναλήφθηκε, κι ἄν δέν ἦταν Θεός, ὁ οὐρανός και ἡ γῆ ποιόν προσκύνησαν; Ἐάν δέν ἦταν σάρκα, ψεύτικη ἦταν ἡ σωτηρία μας, πού θεμέλιο εἶχε τό ὅτι ὁ Θεός γεννήθηκε ἄνθρωπος ἀπό γυναίκα, τήν ἄχραντη και ἀειπάρθενο Μαρία. Αὐτός εἶναι ὁ μονογενής Υἱός τοῦ Θεοῦ και λόγος, ὁ ἐρχόμενος στόν κόσμο. Τόν ἴδιον ὁμολογῶ Θεό τέλειο και τέλειο ἄνθρωπο· μέ δύο φύσεις ἐνωμένες σέ μία ὑπόσταση, πού γνωρίζεται δίχως διαίρεση και δίχως σύγχιση τῶν φύσεων.

Αὐτός θεώρησε ἄξιο νά σαρκωθεῖ, δίχως τροπή τῆς θείας Του φύσεως, ἀπό τήν Θεοτόκο Παρθένο, ἡ ὁποία εἶχε προκαθαρθεῖ κατά τήν ψυχή και τό σῶμα μέ τήν ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Χρημάτισε ἄνθρωπος μετά ἀπό πρόσληψη σώματος, και γενόμενος αὐτό πού δέν ἦταν, και μένοντας αὐτό πού ἦταν, τέλειος και στά δύο, ἦταν ἐπίγειος και οὐράνιος· πρόσκαιρος και ἀθάνατος· ἀναρχος και ὑποκείμενος στόν χρόνο· παθητός και ἀπαθής· Θεός και ἄνθρωπος, ἕνας συγκείμενος ἀπό δύο τέλειες φύσεις και γνωριζόμενος ὡς μία ἀπό τρεῖς ὑποστάσεις, οἱ ὁποῖες εἶναι μία οὐσία, μία δύναμη, μία θεότητα. Ἔτσι, φώναξε ὁ Πατέρας ἀπό τούς οὐρανοῦς: «αὐτός εἶναι ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, στόν ὅποιον εὐδόκησα,

αὐτόν νά ἀκοῦτε». Τήν φωνή αὐτή σάν ἄκουσαν οἱ μαθητές, ἔπεσαν μέ τό πρόσωπο στήν γῆ. Καί λέει πρὸς αὐτούς Αὐτός πού ἔλαβε τήν μαρτυρία τοῦ Πατέρα: «Σηκωθεῖτε καί μή φοβᾶσθε». Τούς παρήγγειλε δέ τό ἕξις: «Μή πείτε σέ κανένα τό ὄραμα, ἕως ὅτου ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀναστηθεῖ ἀπό τούς νεκρούς. Σ' Αὐτόν ἀρμόζει κάθε δόξα, τιμή καί προσκύνηση, μαζί μέ τόν ἄναρχο Πατέρα Του καί τό Πανάγιο καί ζωοποιό Πνεῦμα, τώρα καί πάντα καί στούς ἀτελεύτητους αἰῶνες.